

„Faceți comerț până când vin”

[Luca 19.11-27]

Luca 19.11-27: Dar, auzind ei acestea, El a adăugat și a spus o parabolă, pentru că era aproape de Ierusalim, și ei gândeau că Împărăția lui Dumnezeu urma să se arate îndată. Deci a spus: „Un om de neam ales a plecat într-o țară îndepărtată, ca să primească o împărăție și să se întoarcă. Și, chemând zece robi ai săi, le-a dat zece mine și le-a zis: «Faceți comerț cu ele până când vin». Dar cetățenii lui îl urau și au trimis solie după el, spunând: «Nu vrem ca acesta să împărătească peste noi». Și a fost că, la venirea lui din nou, după ce primise împărăția, a spus să fie chemați la el robii aceia cărora le dăduse banii, ca să știe ce a câștigat fiecare prin comerț. Și cel dintâi a venit, spunând: «Doamne, mina ta a adus zece mine». Și el i-a spus: «Bine, rob bun; pentru că ai fost credincios în foarte puțin, primește autoritate peste zece cetăți». Și al doilea a venit, spunând: «Doamne, mina ta a făcut cinci mine». Și i-a spus și acestuia: «Și tu, fii peste cinci cetăți». Și un altul a venit, spunând: «Doamne, iată mina ta, pe care am păstrat-o învelită într-un ștergar; pentru că mă temeam de tine, fiindcă ești om aspru: iei ce n-ai pus și seceri ce n-ai semănat». Și el i-a spus: «Din cuvintele tale te voi judeca, rob rău. Știai că eu sunt om aspru, luând ce n-am pus și secerând ce n-am semănat; și de ce n-ai dat argintul meu la bancă, și eu, venind, l-aș fi cerut cu dobândă?». Și le-a spus celor care stăteau de față: «Luați de la el mina și dați-i-o celui care are zece mine!». Și ei i-au spus: «Doamne, el are zece mine». «Pentru că, vă spun, oricui are i se va da; dar de la cel care nu are, și ceea ce are i se va lua. Mai mult, pe vrăjmașii aceia ai mei, care n-au vrut ca eu să împărătesc peste ei, aduceți-i aici și tăiați-i înaintea mea!»

Parabola minelor încredințate este bogată în învățăminte cu privire la căile actuale ale lui Dumnezeu. Domnul le-a spus-o ucenicilor Săi „pentru că El era aproape de Ierusalim, iar ei gândeau că Împărăția lui Dumnezeu urma să se arate îndată”. Ei se așteptau, la fel ca cei doi ucenici de pe drumul spre Emaus, ca Domnul lor să „răscumpere pe Israel” în acel moment și să stabilească Împărăția lui Dumnezeu imediat pe pământ.

Într-un *sens*, Împărăția venise deja. Era, după cum spune Domnul, „în mijlocul lor”, pentru că Împăratul Împărăției era acolo. Dar în aspectul său exterior, „ca să poată fi văzută” (Luca 17.20,21), ea nu apăruse încă. Nici astăzi nu este altfel. Doar „copiii Împărăției” sunt capabili să o recunoască în forma sa actuală, tainică. Lumea vede în ea doar o confesiune religioasă, care poartă nimic mai mult decât caracteristicile unei împărății.

Următorul scop al Domnului era, așadar, acela de a calma oarecum înflăcărea ucenicilor în așteptarea lor imediată a Împărăției. Altceva trebuia să se întâmple, înainte ca ceea ce ei așteptau să se materializeze. Domnul Însuși, văzut aici sub forma unui om de rang înalt, va merge într-o țară îndepărtată pentru a primi o Împărăție pentru Sine și apoi Se va întoarce. Cetățenii Săi - iudeii - ar adăuga la respingerea lor față de El, în timp ce El era aici cu ei, faptul că vor trimite o solie după El, spunând: „Nu vrem ca acesta să împărătească peste noi” (Luca 19.14).

Nu mulțumiți cu atât, că L-au respins pe El Însuși, au respins și mărturia Duhului Sfânt. L-au ucis cu pietre pe Ștefan, care îi acuzase de trădarea și uciderea „Celui drept” și, plin de Duhul Sfânt, a văzut cerul deschis și pe Fiul Omului stând la dreapta lui Dumnezeu. Dar nu numai atât, ei au refuzat cu insistență să asculte mărturia apostolilor, dată prin puterea Duhului Sfânt. Iar această atitudine a iudeilor față de Hristos, după ce El S-a așezat „la dreapta Măririi în cele înalte” [Evrei 1.3], corespunde atitudinii creștinătății de astăzi. Este la fel și va rămâne la fel până când Domnul Se va întoarce. Atunci, când „națiunile Îi vor fi date ca moștenire și marginile pământului în

stăpânire” [Psalmul 2.8], El îi va judeca serios pe cei care nu au vrut ca El să împărățească peste ei.

Pe lângă „cetățenii” țării, există însă o altă clasă de oameni, „slujitorii” Domnului. Deși sunt lăsați în urmă printre cetățeni, ei sunt clar deosebiți de aceștia. Ei sunt lăsați în urmă pentru a administra ceea ce stăpânul lor le-a încredințat. În timp ce cetățenii, în general, Îl urăsc pe Domnul și Îl resping ca Împărat, slujitorii Îi recunosc supremația; în timp ce aceia nu se gândesc deloc la întoarcerea Domnului lor, aceștia, așteptând întoarcerea Lui, lucrează pentru El. Slujitorii îi reprezintă pe toți cei care, cel puțin conform mărturisirii lor, recunosc drepturile Domnului lor. Deși Domnul vorbește în parabola Sa despre o anumită clasă de oameni, despre cei care s-au pus în slujba Sa într-un mod deosebit sau poate au fost rânduiți de alții pentru aceasta, totuși, într-un anumit sens, întreaga creștinătate este supusă responsabilității prezentate aici și nu o putem privi în lumina acestei responsabilități fără să realizăm cu tristețe cât de mult a eșuat în exercitarea administrației care i-a fost încredințată. Cu toate acestea, oricine Îl mărturisește pe Hristos ca Domn al său este responsabil să acționeze pentru Hristos până la venirea Sa, iar Dumnezeu îi va cere socoteală într-o zi, cu dreptate, conform acestei responsabilități.

Mulțimea mărturisitorilor pur și simplu nu ține cont de misiunea dată lor de Domnul. Poate că mina nu este chiar aruncată, numele creștin nu este complet abandonat, dar asta este tot. Se nutresc gânduri dure la adresa Domnului, darurile Sale sunt uitate sau disprețuite, poruncile Sale sunt considerate cerințe nerezonabile. El este văzut ca „un om aspru”, care ia ce nu a pus și culege ce nu a semănat.

Aceasta este imaginea tristă a creștinătății în general; dar cu aceasta se ridică întrebarea: În ce măsură corespundem noi la ceea ce ne este prezentat aici ca fiind responsabilitatea noastră? În multe inimi de credincioși adevărați, gândul este cu siguranță viu: „Sunt aici pentru Hristos, însărcinat să reprezint interesele Sale într-o lume care L-a respins”. Ei știu că crucea este punctul de demarcație dintre ei și lume. Ea nu este doar mijlocul prin care problema păcatului a fost rezolvată, ci totodată, prin ea, Domnul nostru Isus Hristos „ne-a scos din veacul rău de acum”. Prin ea, pentru apostol „lumea era răstignită față de el și el față de lume” (Galateni 1.4; 6.14). El le-a putut scrie credincioșilor din Corint: „Hristos a murit pentru toți, pentru ca cei care trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel care pentru ei a murit și a înviat” (2 Corinteni 5.15). Creștinul aparține cu tot ceea ce este și are Celui care l-a răscumpărat și este obligat să-L slujească cu acestea. Ce legătură ar putea exista între o persoană care își iubește Domnul și o lume care Îl respinge? „Ce legătură este între dreptate și fărădelege sau ce comuniune are lumina cu întunericul?” [2 Corinteni 6.14].

Prin urmare, ceea ce Domnul ar vrea să găsească la ai Săi, este o inimă *întreagă* pentru El. Aceasta nu înseamnă că trebuie să ne separăm de ocupațiile din lume. Dar înseamnă că aceste ocupații nu trebuie să ne acapareze inima, nu trebuie să devină scopul și țelul nostru. În timp ce ne dedicăm lor cu toată conștiințiozitatea, inimile noastre trebuie să rămână întotdeauna libere pentru Hristos. Nu am fost noi „cumpărați cu un *preț*” și nu suntem noi chemați acum, constrânși de dragostea lui Hristos, să trăim nu pentru noi înșine, ci pentru Cel care a murit pentru noi? Este posibil ca doar câțiva dintre noi să fi primit slujba de a-L propovădui public pe Hristos, dar toți suntem chemați să-L slujim și să trăim pentru El. Aceasta înseamnă să adoptăm față de lume aceeași poziție pe care El o are față de ea. „Ei nu sunt din lume”, a spus El odată despre ai Săi, „așa cum nici Eu nu sunt din lume” [Ioan 17.16]. Lumea vede și judecă aspru. Își dă seama foarte curând dacă dorim să trăim în părtășie cu Isus și, în același timp, să ne ferim de orice amestec cu ea și cu principiile ei, sau dacă are de-a face cu creștini cu mentalitate lumească, ale căror inimi nu bat cu adevărat

sincer pentru Hristos. Spiritul și scopurile lumii nu pot găsi loc într-o inimă care este plină de Hristos.

Caracterul adevăratului slujitor al lui Hristos se manifestă în multe feluri. Mai presus de toate, Cuvântul și poruncile lui Dumnezeu sunt singurul ghid pentru slujirea sa. Ne-am putea imagina că slujitorii Domnului absent ar cere sfatul cetățenilor țării, care Îl urăsc și L-au alungat, cu privire la modul în care ar trebui să administreze bunurile Sale? Dar oare este cu mult diferit atunci când credincioșii se refugiază în surse lumești, înțelepciune lumească, alianțe lumești etc., în speranța de a promova cauza lui Hristos? Are Dumnezeu nevoie de puterea *noastră* sau de înțelepciunea *noastră*, pentru a-Și duce la îndeplinire lucrarea? Ceea ce așteaptă El de la slujitorii Săi este *ascultare*, ținere cu tărie fidelă la Cuvântul Său a-tot-suficient. Tot ceea ce nu se bazează pe această temelie în slujba pentru Domnul nostru este lipsit de valoare. Domnul nu îl poate recunoaște, binecuvântarea Sa nu se poate baza pe el.

Dar mai există ceva care îl caracterizează pe adevăratul slujitor. El așteaptă venirea Domnului său, într-adevăr, el caută cu privirea această venire. Cu inima îndreptată spre lucrurile cerești, nu există nimic mai fericit pentru el decât așteptarea de a fi poate astăzi răpit acolo. Slujitorul rău, plin de gânduri greșite despre Domnul său, în mod firesc nu-L poate aștepta cu speranțe pline de bucurie. Gândul întoarcerii Sale este foarte neplăcut pentru el. Dar slujitorii credincioși! Așteptându-și zilnic Domnul, ei acționează cu fidelitate cu mina care le-a fost încredințată și așteaptă cu nerăbdare momentul în care Domnul lor va răsplăti credința dovedită în timpul absenței Sale.

Suntem noi toți astfel de slujitori credincioși? Privesc inimile noastre cu o dorință fericită spre Isus? Solicitarea Sa „faceți comerț până când vin” nu ar putea fi mai hotărâtă și mai clară. Am răspuns noi la ea? Dacă nu, *nu ar trebui să fie altfel?*

Tradus din *Botschafter des Heils in Christo* 79 (1931)

Titlul în original: „*Handelt, bis ich komme*“